

РЕШЕНИЕ

№ 322

гр. София, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 19.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **322** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.44, ал.8 във връзка с чл.46а, ал.1 и ал.2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр.с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Х. А., гражданин на С., [дата на раждане], подадена чрез адв.П. Ж., срещу Заповед № 5364з-2663/22.12.2021г. на Директора на Дирекция "Миграция", с която е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ към Дирекция "Миграция".

В жалбата са изложени правни доводи, Твърди се, че на изложеното в заповедта за налагане на ПАМ експулсиране била посочена държавата, в която жалбоподателят следвало да бъде експулсиран - Турция, тъй като било невъзможно тази мярка да се изпълни в държавата му по произход С.. Оспорва твърдението на административните органи, че не е оказал съдействие, от оспорената заповед не се установявало, какви действия или бездействия е отказал съдействие на компетентният орган. Счита, че не са налице основанията за продължаването на настаняването в СДВНЧ. Позовава се на чл.44, ал.8 ЗЧРБ, като счита че е в нарушение на императивна разпоредба. Иска се от съда да отмени заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез преводач лично поддържа жалбата си, лично заплати дължимата държавна такса при прекъсване на съдебното заседание, като след разясняване на предмета на делото, заяви чрез преводача, да се гледа без адвокат. По относимите обстоятелства жалбоподателят заяви, че е предоставял извадка от документи за семейно състояние, в Държавната агенция за бежанците не е

предавал нито личен паспорт, нито лична карта. Заяви, също, че в "Б." му казали, че неговият личен номер все още съществувал в системата и не било отнето правото му на пребиваване в България.

Ответникът - чрез юрк. Ч., оспори изцяло жалбата по делото. Иска то съда да постанови отхвърлянето ѝ като неоснователна и недоказана, счита оспорената заповед за мотивирана с относимите факти, претендира изследването на всички относими факти и обстоятелства. Жалбоподателят бил незаконно пребиваващ, с отнето право на пребиваване в Република България, което било видно от наложената ПАМ, счита, че оставането на чужденеца в СДВНЧ е необходимо да продължи, за да бъде убеден да съдейства. Не е предоставил никакви данни за себе си, било проверено и в производството пред Държавната агенция не е представил такива. За да издаде документ за пътуване, Сирийската арабска република изисквала данни за лицето, а не съгласие.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт по реда на чл.168 АПК и на основанията по чл.146 от същия кодекс, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на оспорването:

На приложения екземпляр от заповедта е посочена дата на връчване 23.12.2021г., жалбата е подадена на 06.01.2022г., поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в срок, същата е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

Със Заповед № 5364з-2663/22.12.2021г. на Директора на Дирекция "Миграция", е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ към Дирекция "Миграция" на С. Х. А., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], с ЕГН [ЕГН], гражданин на С., с 6 месеца, считано от 23.12.2021г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, но не по-късно от 23.06.2022г., на основание чл.44, ал. 8, изречение 3 ЗЧРБ.

Заповедта е издадена от директора на Дирекция "Миграция" компетентен орган по чл.44, ал.1 вр. ал.8 ЗЧРБ. Видно от съдържанието на заповедта, същата от формална страна съдържа фактически и правни основания, в това число препраща към мотивите, изложени в предложение с рег.№5364р-26069/22.12.2021г. , част от административната преписка. Посоченото предложение е издадено от началника на отдел ПНМЦДМ, комисар С., в което подробно мотивира извършените проверки и установените данни, както и извършените процесуални действия и издадените актове.

В обобщение са изложени в мотивите на оспорената заповед следните обстоятелства
1.Чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ на 23.06.2021г. със заповед № 3-1402/21.06.2021г. на председателя на ДАНС на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ, във връзка с организирането на изпълнението на Заповед № 3-1401/21.06.2021г. на председателя на ДАНС, с която на основание чл.42, ал.1, 2 и ал.2 във връзка с чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, са му наложени ПАМ "експулсиране", "отнемане на правото на пребиваване в Република България" и "забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз". Всички наложени ПАМ на

жалбоподателя, изрично цитирани в чл.44, ал.4 ЗЧРБ, подлежат та незабавно изпълнение, като видно от заповедта, експулсирането следва да бъде извършено в Република Турция.

2. Административният орган се е запознал с мотивите в предложението и е допълнил, че независимо от положените усилия, изпълнението на принудителната административна мярка ще продължи по-дълго поради обстоятелството, че е налице отказ от съдействие на чужденеца пред компетентните органи.

3. Що се касае до мотивите на предложението, органът е обсъдил проведените на 17.08.2021г., 25.10.2021г.28.10.2021г. и на 26.11.2021г. беседи, обективирани в съставени писмени докладни записки, в които действително е обективирано, че чужденецът не желае да се завърне в страната си по произход и не желае да окаже съдействие за установяване на самоличността му от Консулския отдел при посолството на С. в [населено място].Органът е посочил предприетите действия за реадмисия- писмо от 29.07.2021г. до ГД Гранична полиция с молба да бъде отправено запитване до съответната институция за приемането на чужденеца в Република Турция ,съгласно Споразумението за реадмисия, сключено между ЕС и Турция. Изложени са доводи, че споразумението за реадмисия се прилагало единствено за връщане на собствени граждани и за съгласуване между компетентните органи на двете държави, на молби за операции за транзитно преминаване, за граждани на трети страни или граждани на ЕС. Изложени са съображения, че от 01.10.2017г. споразумението за реадмисия е следвало да влезе в сила, но на01.10.2014г. Република Турция категорично е заявила, че няма да го спазва до уреждането на визовата либерализация по отношение на своите граждани.

В мотивите на предложението е посочено, че към момента не можело да бъдат приложени алтернативите на предвидените по чл.44, ал.5, т.1-3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, тъй като не са постъпвали данни за прилагането им, както и искане за отмяната на заповедта за принудителното настаняване. Следва да се посочи, че на жалбоподателя беше предоставена възможност да заяви всички обстоятелства за себе си, но не бяха изтъкнати относими към налагането на по-лека мярка. Желаете да напусне СДВНЧ само защото не желае да бъде експулсиран от страната. В данните по преписката няма такива, относими към прилагането на която и да е то мерките по чл.44, ал.5 ЗЧРБ.

ПАМ "експулсиране не можело да бъде изпълнена, тъй като чужденецът не разполагал със сирийски паспорт. Посочено е, че такъв не можело да му бъде издаден заради нежеланието от негова страна да поиска издаването му. като се яви лично на консулския отдел при посолството на С.. Органът е посочил Нота от 10.05.2021г. до Министерството на външните работи, от страна на сирийското посолство се издавали паспорти само на техни граждани, които изрично заявят желание за връщане, изразяващо се в явяване в консулския отдел и предоставянето на представител на посолството на изтекъл сирийски паспорт, сирийска лична карта или акт за раждане с прикачена към него снимка, заверен от съответните власти в С.. Необходимо било лицата на място в посолството да попълнят молбата и да заплатят съответната такса. Такива действия не били предприети от чужденеца - той отказвал да се завърне, поради което не можело да се стартира процедура по издаването на сирийски паспорт. На следващо място в предложението е мотивирана и опасност от укриване за чуждия гражданин.

В обобщение, в предложението е прието, че съществува разумна възможност за да

бъде изпълнена, като се позовава на отделна докладна записка от 15.12.-2021г., а пречката за изпълнение, се явявал отказът на чужденеца да съдейства за да му бъде издаден паспорт.

Що се касае до процедурата по издаването на процесната заповед, видно от данните в докладна записка на 16.12.2021г. чужденецът е уведомен устно за започнатата процедура по издаване на заповед за продължаването на принудителното му настаняване., с което са спазени процесуалните правила по чл.34 АПК и чл.26 от същия кодекс, като така е осигурена възможността чужденецът да изложи всички свои съображения и изтъкне обстоятелства в своя полза.

Видно от докладната записка от 1.12.2021г. - лист 25 от делото, като излага идентични обстоятелства, възприети в предложението, относно споразумението за реадмисия, позовава се на административната практика, като намира, че съществува разумна възможност за извеждането или доброволното завръщане на сирийския гражданин, ако промени решението си и поиска издаването на национален паспорт. Съдът намира тези доводи за разумни, доколкото няма данни, според които е невъзможно да бъде изведен в която и да е друга страна. Така съгласно чл. 44а., ал.1 ЗЧРБ, при наложена ПАМ експулсиране, чужденецът не се експулсира в държава, в която животът и свободата му са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унижително отношение. От посоченото следва, че органът във всеки един момент следва да преценява посочената опасност, като преценката за експулсиране в държавата по произход или в друга държава, винаги следва да се прави към точно определен момент. От обстоятелствата за личното положение на чужденеца следва, че именно възможността за промяна както на ситуацията и държавата, до която следва да бъде изведен, така и за промяна на поведението на чужденеца - като подаде изискващите се документи за паспорт, сочат, че съществува действителна разумната възможност ПАМ експулсиране да бъде изпълнена.

От изложеното следва, че са изпълнени материално правните изисквания по чл.44, ал.8 изречение трето ЗЧРБ за продължаването на настаняването на чужденеца в СДВНЧ, първоначално разпоредено със Заповед № 3-1402 /21.06.2021г., и фактически настане на 23.06.2021г. Предпоставките за продължаване са налице и на основание изтеклият срок от първоначалното настаняване до заповедта за продължаване - 6 месеца, като продължаването е постановено в рамките само на 6 месеца от възможните още 12 месеца.

В заключение, по въпроса, дали продължаването на задържането е необходимо и обосновано на предвидено в закона основание, съдът намира, че следва да се даде положителен отговор на този въпрос, тъй като са налице изискващите се предпоставки за това както по националното право, така и по нормите на Директивата за връщането, за които Съдът на ЕС е постановил, че са пряко приложими, а именно:

1) Налице е подлежащо на изпълнение решение за връщане по смисъла на Директива 2008/115 - заповед за наложена ПАМ „експулсиране“ по националното право. Съгласно чл.44, ал. 6 ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Това първо изискване в казуса по делото е налице, доколкото няма

данни заповедта за наложените ПАМ на чужденеца на директора на ДАНС - такива по чл.39а, ал.1, т. 3 ЗЧРБ на председателя на ДАНС, наложена на основание чл.42, ал.1, т.2 ЗЧРБ, да е отменена. Следователно, първото изискване за издаването на заповед по чл.44, ал. 6 ЗЧРБ е налице.

2) На следващо място, предвид, че с оспорената по делото заповед е продължено принудителното настаняване по предходна такава заповед – то 21.06.2021г., също е налице, доколкото няма данни и не се твърди тази заповед да е отменена, обратното, изрично е посочено в предложението, че няма искане за отмяната ѝ, което не се опровергава от данните по делото или подлага на съмнение от твърдения за обратното от страна чужденеца - в жалбата или пред съда.

3) Налице е разумна възможност за извеждане в съответствие с изискването по чл.15, § 4, и

4) налице е основанието за продължаването на задържането по чл.15, §6, буква а) - липсва на съдействие от страна на гражданин на трета страна, което безусловно следва както от данните в докладните записки, така и от личните изявления на чужденеца пред съда - нежеланието му да напусне страната.

5. Жалбоподателят е чужденец в незаконен престой към датата на издаване на оспорената заповед.

Видно от заповедта за наложената ПАМ "експулсиране", на същия е отнето правото на пребиваване, придружени с наложена забрана за влизане. Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл.2 от ЗЧРБ, според която чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Понятието „незаконно пребиваващ чужденец“ е дефинирано в разпоредбата на параграф 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ, според която това е всеки чужденец - гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване.

Следователно, жалбоподателят е чужденец по посочената разпоредба, и съответно „незаконно пребиваващ чужденец“ в страната. По отношение на него не е висящо производство по предоставяне на международна закрила. Поради това към правното му положение са приложими норми на Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Тази директива предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава- членка.

В Глава IV – Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките, при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по- леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият

гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането .Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания. Основания за прилагането на по-леки мерки в казуса по делото не са налице към датата на издаването на оспорената по делото заповед, както и не са налице обстоятелства, свързани с личното положение на лицето, който изключват принудителното му настаняване за изпълнение на ПАМ "връщане", съответно издаването на оспорената по делото заповед.

Предвид всичко изложено, съдът формира извод, че оспорената по делото заповед е издадена от компетентен орган, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, същата е материално-законосъобразна като издадена в съответствие с изискванията на обсъдените разпоредби както по националното право така и по Директивата за връщането, съответства на преследваната от цел - изпълнение на заповедта за наложената ПАМ "експулсиране" на жалбоподателя, не са налице основания по чл.146 АПК за незаконосъобразността ѝ.

Жалбата следователно е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. А., гражданин на С., [дата на раждане] , срещу Заповед № 5364з-2663/22.12.2021г. на Директора на Дирекция "Миграция".

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: